

HATÁR GYŐZŐ

Betegtükör

Domokos Mátyásnak

*szememfehérje szürke az orrom hosszúkás
a haldoklásból kigyógyulni – nem szokás
de minek is mondom rajtam kívül kit érdekel
ez életút: ha jött – jövőnek menni kell
mert jöttmentek vagyunk mi mind jövők menők
emberpalántahajtó halandótermelők
még könyvet írni csak-csak s írást ha van
kiszedni: azt tudom – de hogy magam
el is temessem-s elparentáljam is
ily ördögös garabonciás s nagy hamis
praktikákhoz én (már megengedjetelek)
nem értek s különben is túllontúl beteg
vagyok A baj: létszűkület Környékező
engem mind szűkebbre fojtó tűzmező
a tűztér alatt a rostély a Járat amerre majd
lehullok s újra ismerős szilárd talajt
érezek de nem tapintok nem-lábam alatt
ha összekaparnak a seprők és kanalak
csodás a fektetés a gyolcs és csodás
ez egy-hűltőhelyemben hagyott hálálkodás
hogyan elkísértek a tűntön-tűnés hatványain
túl és kiszitáljátok földi maradványaim
mi vagyunk a Föld 'sója! mannája! étele!
(– ez minden haldoklandók vizsgatétele:)
szememfehérje szürke az orrom hosszúkás
a haldoklásból kigyógyulni – nem szokás*

Istenhalál

„Oh, ha bennem is, mint egykor, épen

Élne a hit, vigaszul nekem!...”

Arany J.: Fiamnak

ördögátka! reggel van megin'

újul árad nő a földi kín

nem fogyó és nem törleszthető

minden nappal újra kezdhető

ha ki eddig minden kint kiállt

égre berzenkedve így kiált:

„teremtetnünk Néked mire jó?

öklét rázni Rád a millió

kín-foganta emberkínkehely?

trónvigyorral fennen veszteg ülj?

hindú mozlím keresztény zsidó

kínok-zsákját Te ránk-zúditó...!

'ejszen nyelvem mit is koptatom

nincs Tebenned egy igaz atom

megüresítetted az eget

bolond ha ki Rád szót veszteget

sehonnai emberötlemény

bűnbaknak is hitvány törpe lény

»szűznemzésből önfogantatás«?!

el ne véssz már! fuss de el ne váss

odvásban hol ránk fogad fened:

nyalogasd bélpoklos szégyened”

ördögátka! reggel van megin'

újul árad nő a földi kín

Schopenhauer

*titkos fiókjában íróasztalának
az Ő smaragdos melltűjét tartogatta
s ott írta le – bronz mellszobrának alatta
ha Hozzá méltó gondolata támadt*

*néha elővette s babrálgatta a Tűt
mely ott csilloghatott Ő-ingmelle-fodrán
majd visszarakta s töprengő-mogorván
kötetszám vetette-róttá a betűt*

*a tant a szörny Akaratról mely setét
erőként munkál hiúság-látásunk mögött
(s míg írt-s félredűtött fővel hümmögött
a Bronz rajta tartotta hús tekintetét)*

*lévén képzetünk hamis és nem világos
az igaz valóról mely Magánvalóság
s kitudhatatlan titkával gyötri húsát
a hullahurcolónak ki csapongva szálldos*

*té-s tova de ki nem léphet bűnös köréből
a létesülésnek: visszakényszerülve
líg-lóg hogy vak tengését keserülje
s tovatakarodjék a vert sereggel –*

*szelencét kattant burnótot felszipákol
tétován s míg babrán a zöld melltüre téved
ujja – föltetszik az Akarat és a Képzet
új látománya Létegeszről és Világról*

*ágyáról szétnézve – mert elkövetkezék
az is: az örökhagyás gondja – kire hagyja
kié legyen mellszobra kié smaragdja?
(a zöldköves melltűn nyugtatva kezét)*

*hogy amit nagy féltve őrzött idáig
ki tartogatná oly kegyes-megilletődve
s tekintne fel a Nagyon-Nagy Elődre
hogy ráhagyhatná Kant-Memorábiáit?*

*végül (nem tudván felgondolni mást)
a kiadójára testálta kéziratostul
és az Akarattól várta – pogány apostol –
a feloldozás helyett az – eloldozást*

